

rt
rt
vitéz
néz,
e.
jelte-
int
szomj

KIS LAP

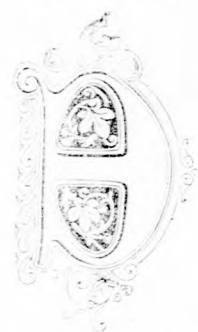
MASKARÁDA. (lásd 294. l.)

AGNAR ÉS GEIROD.

— Germán ós regge. —

(Folytatás.)

III.

GY szép tavaszi reggel a gazda magához vette a két fiut s kivezette őket a tengerpartra, hova a gazda felesége is velök ment. — A partnál gyönyörű hajót pillantottak meg, aranyozott árboczokkal, tarka vitorlával s a gazda aztán elmondta nekik, hogy ezen a hajón haza fognak utazni; eleség van bőven a hosszú utra. Megmutatta nekik az irányt is, melybe a hajót kormányozni kell.

Az asszony megcsókolta a fiukat s miállatt még Agnarnak különböző jó tanácsokat adott, a gazda félrevonta Geirotot és halkán suttogott vele, úgy hogy a másik kettő nem hallhatta.

Ezután Agnar és Geirot a hajóba léptek és eltaszták ezt a parttól; a szél azonnal belekapott a vitorlákba és gyorsan röpité el a hajót, míg a fiuk a part felé nézegettek és kalapjaikkal üdvözölgették volt jó gazdáikat, kik ott álltak, míg csak a hajó egészen el nem tűnt a messze távolban.

Mikor már messze a sik tengeren volt a két testvér, kissé jobban megtekinték a gyönyörű hajót s bámultak, hogy ez egészen magától milyen szépen halad.

„Azt hiszem, most szerencsésebben fogunk utazni, mint multkor,“ szólt Agnar. „Akár merre tekintünk, sehol sincs egy felhőske sem.“

„Ugy látszik valóban,“ felelt Geirot komolyan.

És csakugyan szépen lengett tova a hajó órákig s a két testvér lacsacsakán meg is éhezett; eleség volt bőven; gyümölcs, hideg sült, kenyér s jó édes bor is, úgy hogy olyan lakomát csaptak, mint akármely lakodalmon. Agnar nagyon jókedvű volt, de Geirot szótlánul, gondolkozva bámult a vízre; talán arra gondolt, a mit hajóba szállása előtt volt gazdájával a parton suttogott.

Agnar mindig a hajó elején állott s ő pillantotta meg először atyjának, Hrandungernek magas toronyu várát a távolban.

„Éljen! Hazánkba értünk! Itt van atyánk büszke kastélya!“ kiáltott Agnar s egy szép lobogót tűzött a legmagasabb árboczra. „Hadd tudják, hogy királyfiak érkeznek.“

Geirot hirtelen elsápadt, majd lángvörös lett. Agnar azt hívé, hogy az öröm okozza ezt. De Geirot elméjében sötét gondolatok jártak s midőn a párthoz értek, hol már nem volt mély a víz, Geirot hirtelen kiugrott a hajóból, ezt egy erős lökéssel visszairányozta a tengerre és böszén kiáltá:

„Menj! a merre rosz szellemed vezet!“

Geirot ezután kiuszott a szárazföldre és eljutott atyja királyi palo-

tájába; Agnar pedig a hajón ismét a sik tengeren volt, maga sem tudván, hová fog jutni.

IV.

Hrandunger király nagyon megörült mikor fiát ismét meglátta; de nagy szomorúsággal hallotta, midőn Geirod azt mesélte, hogy Agnar a tengerbe fult. Az öreg király ezután még jobban szerette Geirodot, mert most már ez volt egyetlen fia és a trónnak is örököse. Akart hajókat kiküldeni, hogy gazdag jutalmat vigyenek azon két jó embernek, kiknél Agnar és Geirod voltak, de Geirod azt mondta, hogy ezt hiába próbálná meg, arra a szigetre soha sem jutnának el, mert az alkalmasint elvarázsolt hely.

Geirod aztán felnőtt atyja udvarában s idők multával, atyja halála után király lett.

Ezalatt pedig Agnart a hajó visszavitte a sik tengerre s itt hányódott sokaig. De Agnar nem vesztette el bátorságát, remélte, hogy majd valahol csak partra jut s gazdálkodott eleségével, hogy mentül tovább tartson.

Nem tudta, hol van, merre megy a hajó, de úgy gyanította mégis, hogy északfelé hajtja a szél. És igaza volt, mert néhány nap mulva sziklás part tünt fel előtte s óriási termetű embereket látott ott járni és lesni hajóját.

Agnar nem akart mindjárt partra szállni, hanem előbb szerette volna

tudni, vajon azok az óriások jól fogadják-e. De nem maradt ideje gondolkodni, mert egy óriás a vízbe ugrott, s a hajóhoz uszva ezt kívonta a parthoz. Csakhamar egész sereg óriás állt Agnar körül. Azonban egyik sem bántotta a vendéget, sőt nagyon szívesen fogadták és megvendégelték.

Agnar örült, hogy végre biztos szárazföldre jutott; nagyon fájt neki Geirod gonoszsága s inkább itt maradt, hogysen még egyszer tengerre szálljon és álnok szívü testvéréhez visszatérjen.

Igy aztán felnőtt az óriások közt s mikor már szakállas nagy ember lett, megházasodott és boldogul élt családjával.

V.

Mialatt mindez a földön eképen történt, Odín, a hatalmas pogányisten és Friga istennő trónjukról néztek le az égből.

„Nézd,“ szolt Odín, „ott van a te kedvenced Agnar, nejével és gyermekeivel. Nincsenek nagy vágyai, azt is elfelejté, hogy király fia s egészen boldog csendes tűzhelye mellett. És nézd, ott van Geirod, ki mint böles és nagy király uralkodik; neve dicsőséggel van fedve s mindenki boldog országában.“

De Friga istennő így felelt:

„Az én kedvencem, Agnar, jó és boldogember, egyszerűen, csöndességben van és nem bánt senkit sem.

(Folytatás a 294. lapon.)

ANYAI AGGODALMAK. (lásd 295. l.)

AZ ELTÉVEDT LEÁNYKA. (lásd 299. l.)

(Folytatás a 275. laphoz.)

De a te kedvenczed Geirod szenvedélyes, rossz indulatu ember s gonoszul bánik az emberekkel, ha épen nincs jó szeszélyében.“

„Ez nem igaz.“

„De bizony igaz és ha akarnád megpróbálni magad, majd meglátod.“

„Fogadjunk, hogy nincs igazad,“ szolt Odin.

„Jól van, fogadjunk!“ szolt Friga és fogadtak. Az istennő azután titokban elküldte egyik szolgáját a földre, hogy Geirod királynak következőket mondjon :

„Egy bűvész fogja rövid idő múlva meglátogatni országodat; arról fogod megismerni, hogy közeledtére a legdühösebb kutya sem fog ugatni, hanem mind lábaihoz simul.“

Ilyen intésre azonban nem is volt szükség, mert Geirod király nem szerette, ha idegenek jöttek országába; attól félt, hogy Agnar valamiképen hazajuthatna és visszakövetelhetné a trónt, mely jog szerint őt illeté.

Midőn tehát a bűvész hírét hallotta, megrémült és parancsot adott ki, hogy ha valahol meglátnak olyan embert, kitől a kutyák remegnek, meg kell fogni és börtönbe zárni.

(Vége következik.)

MASKARÁDA.

(Képpel a czimlapon.)

Béla.

Mivel hogy most vig farsang van
Legyünk tehát mi is vigan!
Édes atyám nagy kalapját
Teszem a fejembe
És a bojtos séta-botját
Kopom a kezembe.

Riza.

No, ha áll a maskarada
Buvom mama ruhájába!
Szép uszályos, hurezós ruha
Hömpölyög mögöttem
És fejembe fehér fátylát
Kaczerou kötöttem.

Pis tika.

Én meg László bácsi vagyok:
Hordok szép köcsög-kalapot
A kezemem bő keztyű van,
Uezu maskaradé!
Nincsen is szebb mint az ilyen
Farsangi parádé!

Tercsike.

Én nekem meg a nagy mama
Rózsás, szalagos kalapja
Jutott fürtös kis fejemre,
Illik is ugyancsak!
Mіндеuki most engemet tart
Szép öreg aszszonynak.

A m a m a.

Nézd csak, csöppem, kis Lajoskám,
Mily fonákul, milyen furcsán
Mozognak testvérid itten —
Ne vessünk no már most!
Tépd le róluk kis kezeddél
A kalapot, fátyoit!

ANYAI AGGODALMAK.

(Képpel a 292. l.)

Ha úgy nézlek kedves bábum
S ringatlak karemban:
Elfogódik szívem a nagy —
Nagy aggodalomban.

Hová legyek a bábummal
Ha nőtt a nyakamra?
S ha még ételt is kívánna
Kicsi szája, gyomra?

Kalapot honnan kerítsek
Mely illik fejébe?
És ha kinő kis ágyából:
Hova feküdjék le?

És ha — — jaj istenem, félek
Gondolni is rája!
Honnan vegyek neki férjet
A ki vigye bálba?

Mennyi okom bubánatra
És aggodalomra.
Csak az vigasztal, babácskám. —
Hogy nem nősz nagyobbra!

NAGYMAMA ÖLÉBEN:

(Képpel a 300. l.)

A nagy mama ölében
A kis Juczi megpihen.
S nagy figyelmesen hallgatja
Miket mesél öreg anyja:
Aranyhaju királyfirol,
Büvös király-kisasszonyról,
Pulykalábon forgó várról,
Bájos tündér Ilonáról.
A vasorrú bábát is csak
Emlegeti kis Juczinknak —
És a sok tündérmesébe
Csak úgy megnyúl Juczi képe.
Száját táva, lesi, várja,
Hogy az erdő óriása

Babszem Jankót hová teszi —
Avagy jaj! — tán meg is eszi!...
Dehogy eszi, dehogy eszi —
Csak a mesés öreg szüle
Hogy figyelme Juczikának
Szörnyüképen megfeszüle
Szájába a kicsi lánynak
Hüvelyk-ujját beleteszi.
És így szól: „Nyitva ne hagyj
Juczi lelkem a szácskádat,
Mert vagy óriás vagy törpe
Tán meg bele is röpülne!”

A KIS BOLTOS.

(Képpel a 296. l.)

Aruimat mind kitárom
Hadd legyen ma jó vásárom.
Tisztelt urak, asszonyságok
Mind jó az, mit én kitárok.
Pénzt zsebükbe tegyenek
És csak nálam vegyenek!
Annak lesz,
A ki vesz.
Hjah, vásárban így van ez!

Itt a jó só, tiszta kőpor,
Korpa, a legjobb fűrészpor.
A mazsolám kenyérmorzsa,
S narancsom káposzta-torsza.
Pénzt zsebükbe tegyenek
És csak nálam vegyenek!
Annak lesz,
A ki vesz!
Hjah, vásárban így van ez!

Faju papírból gyolesom is van
El nem szakad a mosásban.
Olesón adom, mert tehetem
Ide hozzám, vesztegetem!
Pénzt zsebükbe tegyenek
Mind csak nálam vegyenek!
Annak lesz,
A ki vesz.
Hjah, vásárban így van ez!

A Kis Boltos. (lásd 295. l.)

AMÁS BÁCSI TÖRTÉNETE.

I.

ELMONDOK nektek egy igaz történetkét, melyet hajdan, sok év előtt hallottam s nagyon szerettem hallgatni. Azóta már elbeszéltem többször, de még le nem irtam soha s így talán új lesz még előttetek.

Egy dunántuli megyének félreeső esendes faluskájában volt egy nagyon régi templom, olyan régi, hogy talán párja nincs az országban. Száz meg száz holló és varju tanyázott az ócska toronyban, sétálgatva a magányos templomudvaron, mely egyuttal temetőül is szolgált.

Nem messze a templomtól lakott egy öreg ember, Tamás bácsi. Neve tulajdonképen Barna volt, de ezt a faluban jóformán elfelejtették már és mindenki csak Tamás bácsinak hívta. A házban két szobácska volt; egyikben lakott Tamás bácsi, a másikban öreg özvegy asszony, ki abból élt, hogy Tamás bácsinak gondját viselte, mosott rája és a falubelieknek mindenféle munkát végzett. Mártha néni volt neve a faluban.

Tamás bácsi csizmadia volt fiatalabb korában, és pedig igen ügyes és szorgalmas csizmadia, úgy hogy mestersége nagyon jól folyt és egy kis pénzecskét is félretehetett magának öreg napjaira. Most már nagyon öreg volt, nem birt többé dolgozni. Egyedül állott a világon, mert neje és gyermekei korán elhaltak s ott nyugodtak már a temetőben, a templom udvarán. Tamás bácsi talán ezért is szeretett oly közel lakni a régi templomhoz.

A templom udvarát különösen szerette. Oda sétált ki mindig, ha csak kissé türehető idő volt. Templomba is szorgalmasan járt s mindenki ismerte az öreg Tamás bácsit. Nem is felejthette őt el, a ki egy-

szer látta; mert Tamás bácsi fején olyasmi volt, a mi kivált faluhelyen nagyon szokatlan: paróka, azaz vendég-haj. Szép, göndörhaju barna paróka volt, hosszan lelogó fürtökkel, melyek jó melegen tarták füleit és nyakát; akármilyen divat jött, Tamás bácsi nem bánta, ő hiven megtartotta parókáját, úgy a mint azt neki Mártha néni minden reggel szépen megfésülve átadta.

Tulajdonképen Mártha asszony vette is a parókat Tamás bácsinak, midőn ez nagyobb betegségből fölülülvén, haja kihullt és nem is akart többé megnőni. Mártha asszony a szomszéd kis városban látta a borbélynál a parókat és ajándékol megvette az öreg urnak. Tamás bácsi eleinte nagyon nevetségesnek találta, hogy ő idegen haját tegyen a fejére s nem is akarta föltenni; de mikor megjött a tél és Tamás bácsi kopasz feje fázni kezdett, egyszer próbakép fölletette és látta, hogy bizony az igen okos portéka. Azóta le sem tette többé.

Hanem mi történt aztán a parókával, azt elmondom a jövő héten.

FURCSA SZOKÁS.

Laplandban, hol nagyon sokkal hidegebb van, mint nálunk, az a furcsa szokás divatozik, hogy ha az emberek találkoznak az uton, egymáshoz dörzsölik orrukat. Ez nagyon bölcs szokás abban a hideg országban, mert ily képen az emberek időnként megmelegítik orrukat, mely különben lefagyua.

CEYLON.

Hallottatok-e már valamit Ceylon szigetéről? Jó messze van Ázsiában, Keletindia déli csucsán s egyike a legszebb országoknak a földön: sok jó kávét, rizst kapunk onnan, éghajlata meleg, úgy hogy az embereknek ott soha sem kell bunda. Hanem egy valamiről nevezetes e szép sziget: annyi ott a csipő, szuró, harapó állatka, hogy valóban keserves miattok az élet.

A gyermekek, kik ott majdnem egészen meztelenül járnak a nagy hőség miatt, olajjal és dohánynedvvel vannak bekenve tetőtől talpig, hogy így a különféle legyek és szunyogok marása ellen óva legyenek. A mezőkön a fűben ezerféle hangya, piéczafajta stb. kis állat lappang és ha ember vagy ló közel jár, utána szalad, fölkapaszkodik a lábára és vérig csipi. Némelyek oly kicsinyek, hogy alig lehet észre venni; ezek százanként járnak és az ember sokszor csak akkor látja a bajt, midőn már egész teste vérzik.

Kigyó is van minden fajú és nagyságu, a legkissebtől egész az óriás pithonig, mely szarvasokat borjúkat elnyel. A ceyloni bennszülött lakosság vallásosságából nem öl meg semmiféle állatot, még a mérges kigyót sem, hanem ha valaki fogott egy ilyen veszedelmes állatot, kosárba teszi s a legközelebbi patakra bocsátja, hogy aztán a vízbe fuljon vagy meneküljön, a mint a sors határozza.

Furcsa szokása még e népnek az, hogy roppant tiszteletben tartja a tehenet. Mi is szeretjük a tehenet, mert jó tejcskét és hust nyerünk tőle, de a hinduk szent állatnak tartják s ha valaki halálos órájában egy tehen farkát kezében tarthatja, azt hiszi, hogy bizton üdvözülni fog. Ezért egy tehenet megölni igen nagy bűn, nagyobb az emberölésnél.

Hajdanában a hinduk fejedelmei, mikor trónra léptek, nagy ünnepélyeket adtak, a nép egy belől üres nagy arany

tehen körül tánczolt. Aztán jött az új fejedelem, négykézláb keresztülbujt az arany tehen gyomrán s ezután szentnek tartatott.

Most már nem tesznek ilyen hőbortos dolgokat, de azért még mindig szent állatnak tartják a tehenet.

AZ ELTÉVEDT LEÁNYKA.

— Igaz történet. —

(Képpel a 293. l.)

„Jaj Istenem, jaj istenem!
Eltévedtem, eltévedtem,
Édes apám, édes anyám
Hogyan akadjanak majd rám!“
Igy zogokott keservesen
Gyermek-lányka a szegleten.
Arczhoz emelve kötényét,
Törülgette szeme könnyét.
Leszállott már az este is
S félve nézett széjjel Julis.
Csak sirdogált, csak sirdogált —
A mint egyszerre csak megállt
Két uri nő Julesa előtt
S ezek nyájasan kérdék őt:
„Miért sírsz ugy, mondd ki bánta
Téged, szegény kis leányka?“
„Jaj Istenem, jaj istenem!
Eltévedtem, eltévedtem,
Édes apám, édes anyám
Hogyan akadjanak majd rám!“
„Nono,“ mond az egyik asszony,
A szomorúság ne torvasszon.
Mondd meg ki vagy? Mi majd ketten
Hazavezérelünk szépen.
S így történt, az eltévedett
Zokogó kis lánygyermeket
Szép nyájasan hazavitték
S megörültek a bus szülék.
A jószívű hölgyet pedig
Angliában jól ismerik:
Királyasszony, Viktoria
Alice nevű herceglánya
Volt védője e gyermeknek
Hogy az isten áldja is meg.

NAGYMAMA ÖLÉBEN. (lásd 295. l.)

nap
a p
egy,

tózk
elto
nak

rán
res
s
ko
föl

eg

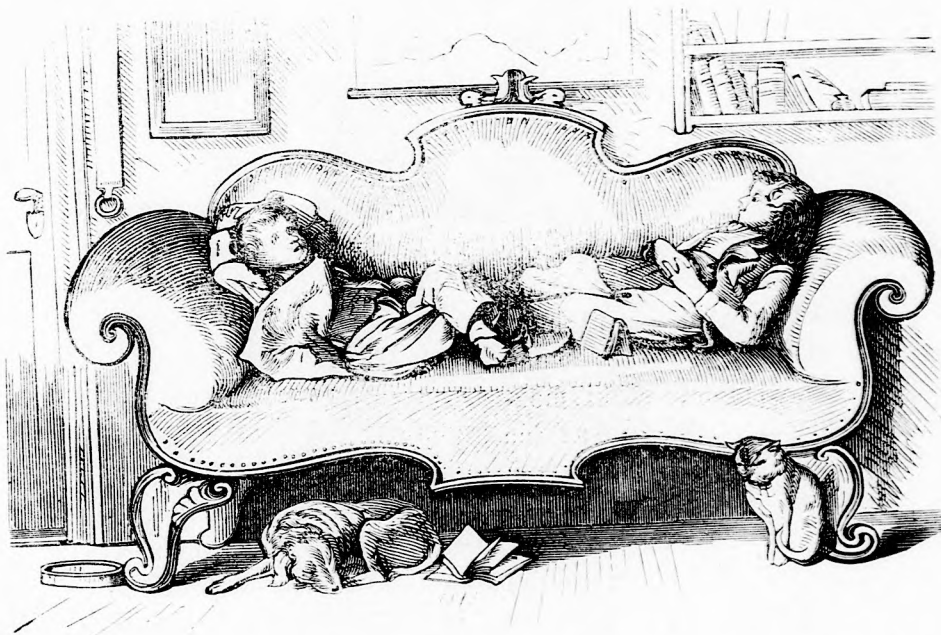
A CZIVAKODÓK.

Aladár és Béla, mivel épen szünnap volt és leczkéiket már tudták, a pamlagra heverésztek, az egyik egy, a másik a más sarokba.

Aladár szeretett volna kinyújtzkodni és a mint lábait kinyújtja, eltolta Béla lábait. — Ez Bélának nem volt kedvére, visszanyújtotta

lábait oly erősen, hogy Aladárét egészen letolta a pamlagról.

Ez már épenséggel nem volt Aladár urfinak inyére, fölemelte lábát és oly erősen csapta Bélára, hogy kemény czizma sarkával ugyancsak megsértette. Béla nem vette tréfának a dolgot, megkapta Aladár lábát és

rángatni kezdte; Aladár sem maradt rest, belekapaszkodott Béla lábaiba s nagy mérgesen addig-addig húzkodtak, míg egyszerre mindkettő földre potytyant a puha pamlagról.

A pamlag alatt feküdt pedig egyik oldalon az öreg czicza, a

másikon Hektor kutya, szépecskén aludva; a két fiu lepottyanására az állatok ijedten fölugrottak s a kutya Bélának kezébe haragott, a macska pedig végig karmolta Aladár arcát.

Ez a hasznuk volt a czivakodásból.

CSEREBOGÁR URFI ÖN-ÉLET- RAJZA.

OLT egyszer egy nagy, igen nagy bogár; egy ujjuyi hoszsu volt és majdnem ugyanolyan széles; volt hat lába, négy szárnya, két szeme és két szép csapja; az emberek közönségesen cserebogárnak nevezték; tudott járni és repülni is; és ez az én mamám volt.

Tud-e a ti mamátok mászni és repülni? Ugy-e hogy nem? Ha mászni akarna, négykézláb kellene járnia s ti mindnyájan nevetnétek őt; és ha a háztetőre menne, hogy onnan lerepüljön, akár megesküdjem rá, hogy összetöri minden esontját s nincs olyan orvos a világon, a ki megmentse a haláltól. Lám, és az én mamám ezt mind meg tudta tenni. De azért is volt ám cserebogár.

Nos tehát, az én mamám egy szép mezőn lakott. Szép lombos fák voltak a mező egyik oldalán, a másikon pedig sűrű bokrok s az egész pompás, zöld füveeskével volt takarva. A mező szomszédságában volt egy buza föld, e mellett pedig egy veteményes kert, melyben burgonya, káposzta és más növény termett; e kertben sokszor jártak kis gyermekek s pillangókat kergettek vagy pedig vad virágokat kötöttek koszoruba.

Három év előtt, május hónapban, mikor a nap már melegén sütt s a cserebogarak sűrűn röpködnek, az én mamám is ott röpködött a szép virágzó fák között s jól lakmározott a zsenge leveleken, melyeket persze nyersen kellett megennie, mert bizony nekünk nincsen se konyhánk, se lábasunk, hogy megsüthessük magunknak az ételt. Miután pár napig ekként mulatott a fákon, leszállott a földre és egy mély, igen mély lyukat vájt, olyan mélyet, hogy ha fenekén fölágaskodott, szarva hegye sem látszott ki belőle. Ez a lyuk volt pedig a gyermekszoba.

Mit gondoltok, hány kis cserebogár-babát tett oda be? Épen százat! És mindnyájan szép piczi sárga tojásokban voltak. Ezek közt voltam én magam is. Igen én, a ki most szép nagy cserebogár vagyok; — nem furesa az, hogy én hajdan egy gombostüfej nagyságu piczi tojásban voltam? Pedig tagadhatatlan, hogy benne voltam. Hanem sokáig is tartott, míg ilyen szép nagyra nőtem, egész három esztendeig! Néhány hétig csendesesen a tojásban maradtam, aztán kibujtam és hernyóforma fehér állatka lettem; rettenetes étvágyam volt! Megettem mindent, a mi élembe akadt, gyökeret, füvet, gabnaszemet s lassanként úgy meghiztam, hogy többé nem fértem bőrömbe és szűkeségnek láttam, hogy új bőrt vegyek föl.

Hanem az ilyen változást mi nem szeretjük olyan helyen végezni,

a hol akárki láthatja, nem szeretjük, ha hozzánk nyul valaki. Én tehát egy kis lyukba rejtőztem s ott vártam szép csendesen, míg a tél elmulik. A következő télen épen így elbujtam s ekként négyszer változtattam bőrömet és mindig nagyobb-nagyobb lettem, úgy hogy már idején láttam új alakot ölteni. Ekkor tehát ismét elbujtam a föld alá, kezdtem átváltozni igazi eserebogárrá. Azt hiszitek, hogy ez valami nehéz dolog? Nem az! Csak szép csöndesen kellett feküdnöm; bőröm alatt megvoltak már a szárnyaim, lábaim, csak hogy még le voltak kötve, mint egy kis gyermek keze - lába a pólyában. Egész héten át nem volt szabad ennem, és meg is tartottam a szabályt, — nem ettem. De mielőtt mindezt véghez vivém, igen mély lyukat kellett magamnak ásnom, mert az ilyen nagy változást mi csak jó mélyen a föld alatt szeretjük megtenni. Karácsonytól egészen farsang végeig ástam s mikor már legalább egy rőfnyire voltam, akkor szépen csöndesen fekve maradtam.

Ekkor bőröm száradni kezdett s lassanként lehámlott; mikor új lábaim és szárnyaim kint voltak, kezdtem ismét mászni fölfelé, de nagyon lassan, mert még gyöngének érzém magamat s ott lenni igen jó meleg volt. Mikor végre érezni kezdém, hogy nem csak a fagy múlt el, hanem a napocska is melegen kezd sütni, neki bátorodtam és kibujtam a levegőre és most itt vagyok.

Legelőször is megpróbáltam szárnyaimat, — pompásan tudtam repülni. Rögtön egy virágzó almafára szálltam és lakmároztam a puha levelekből. Hanem sokszor üldözőbe vesznek az emberek; nem szeretnek minket, azt mondják, hogy ha sokan vagyunk, kárt teszünk. Az bizony igaz lehet, mert jó étvágyunk van.

Most pedig elrepülök, mert félek, hogy még megessiptek és megöltök. Pedig én jobb szeretek a fákon röpködni. Jó mulatást! Zrrr!

KELETI KÖZMONDÁSOK

Rosz lelkű embernek a kedvében járva:
Annyi, mint ha majmot segitenél fára.

*

Kinek szive rajt csügg betölthetetlen
vágyon:

A fára fölmászik, hogy halat halászszon.

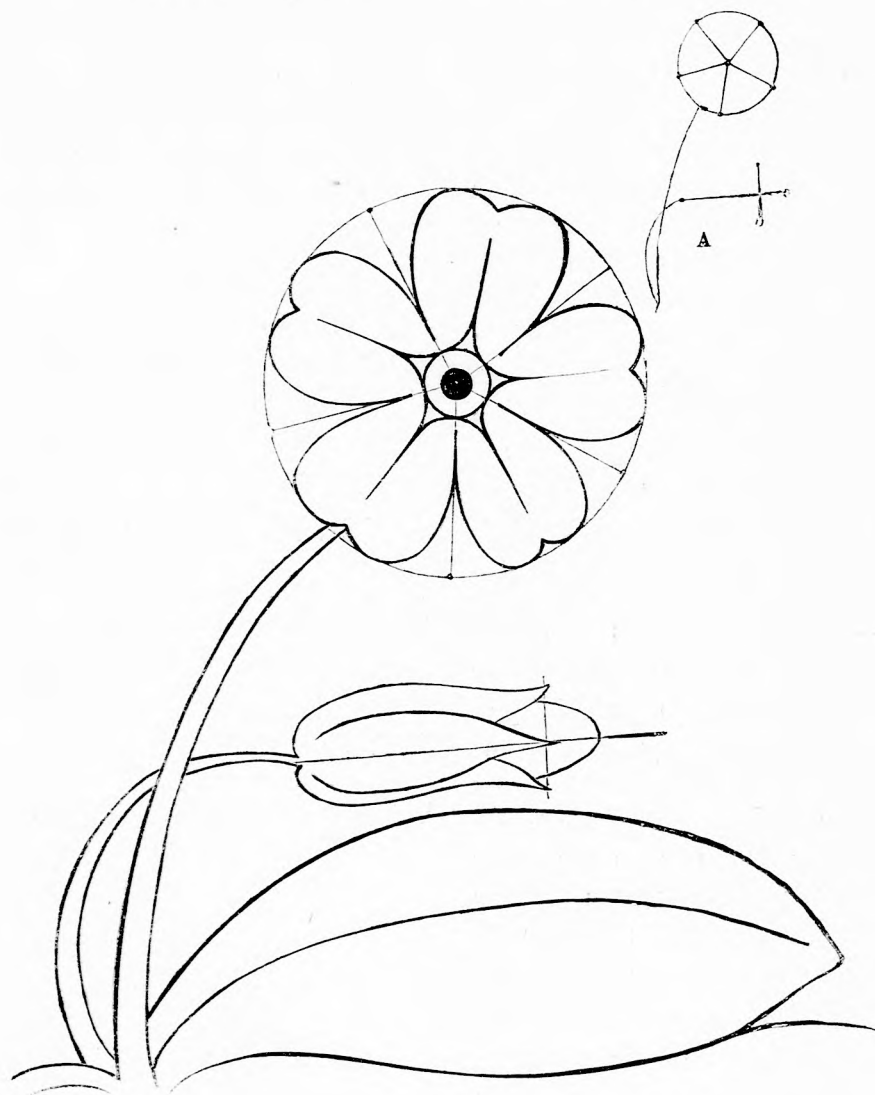
*

A gyökérnek viseld gondját,
Szorgosan öntözzed.
A többit az isten adja:
Virágot s gyümölest.

*

Bár majom komát a trónra
Odaültetem:
Azért bizon majom koma
Még se' fejdelem.

A „KIS LAP” RAJZMINTÁI.

Mindenek előtt rajzoljátok meg a virág vázlatát, mint *A* mutatja. E vonások aztán alapul szolgálnak a tulajdonképi rajznak.

Ha a virág készen, gummival (mézgával) ki lehet az első vonalokat dörzsölni, úgy hogy csak a virágrajz marad. De a dörzsölést mindig csak egy irányba szabad tenni, felülről lefelé, mert különben a gummi elrontja a papirost.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

☛ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☛